

Gymnázium Jaroslava Vrchlického Klatovy

Seminární práce

TVRZ HLOHOVÁ

Historie obce a tvrze v Hlohové

Michaela Šimková

Březen 2016

OBSAH:

1. Úvod.....	3
2. Stručný přehled historie obce Hlohová	4
3. Hlohovská tvrz ve středověku – vzestup šlechtického sídla	8
4. Předbělohorský vrchol slávy	12
5. Období po Bílé Hoře – úpadek do bezvýznamnosti	14
6. Hostinec Na Vyšehradě – nový vzestup a nový úpadek tvrziště	16
6.1. Dnešní stav tvrziště	17
7. Závěr.....	18
8. Prameny a literatura	19
9. Obrazová příloha	20

ÚVOD

V našem regionu je mnoho krásných a zajímavých míst, o kterých bych mohla psát seminární práci. Po dlouhém přemýšlení, bádání a hledání v kronikách i knížkách jsem se rozhodla vnořit do historie naší vesnice.

Bydlím v malé vesnici jménem Hlohová. Proto je asi zřejmé, proč jsem si toto téma vybrala. Obec Hlohová se nachází v okrese Domažlice a leží 3 km od Staňkova. Katastrem obce prochází důležité silnice a železnice spojující Horšovský Týn, Domažlice, Plzeň a Klatovy. Dalobyse tak říct, že je tak trochu dopravní křižovatkou.

První písemná zmínka o Hlohové je z roku 1357. Hlohová má až nečekaně velmi bohatou historii. Můžeme tu najít mnoho pamětihodností jako třeba kostel svatého Jiljí, bývalý panský dvůr s barokní sýpkou, památník obětím 1. světové války, vodní mlýn Paseka (přibližně 1500 m od vesnice) a v blízkosti kostela tvrz, která je dnes už zastavěna vesnickými usedlostmi. Pak také obecní úřad, fotbalové mužstvo TJ Sokol Hlohová a Sbor dobrovolných hasičů.

Ted' ale k tématu mé práce. Za kterou jsem si zvolila historii hlohovské tvrze. Při studiu pramenů mě zaujalo, jak se v ní projevují historické peripetie mojí rodné obce i celého českého národa a jak se v ní proplétají takzvané malé a velké dějiny.

První písemná zmínka o tvrzi v Hlohové je údajně z roku 1368, kterou zřejmě sepsal patron hlohovského kostela Jan řečený Hložec (nebo Hložek), rytíř z Hlohové. Jako šlechtické sídlo přestala sloužit po bitvě na Bílé hoře a postupně zanikla. V devatenáctém století ale na tvrzišti vznikl hostinec Na Vyšehradě, který sehrál významnou roli ve spolkovém, kulturním i politickém životě obce.

Cílem této seminární práce je shrnout a přehledně podat informace o hlohovské tvrzi získané z různých písemných pramenů a literatury, případně je doplnit vzpomínkami pamětníků.

Stručný přehled historie obce Hlohová

První písemná zmínka o obci Hlohová je z roku 1357. Píše se v ní o tom, že hlohovský farář Oldřich si vyměnil farnost s farářem Sigfrýdem a odešel na faru do Blatna u Jesenice. Písemné prameny jsou u většiny obcí jediným dokladem o jejich nejstarší existenci. To však neznamená, že by obec před tím neexistovala. Ve středověku byla většina lidí negramotná, psát uměla jen malá část kleriků¹(i první písemná zmínka o Hlohové je z církevního prostředí). Zmínka z roku 1357 je starší než u většiny ostatních českých obcí – protože první záznam o nich většinou pochází z prvního českého berního rejstříku z roku 1379.

Lze se domnívat, že Hlohová je dokonce ještě podstatně starší, protože její přírodní podmínky jsou poměrně příhodné pro zemědělství a lepší než u řady obcí, které jsou v písemných pramenech zmíněny dříve. Hlohová se totiž nachází v mírném údolí chráněném před studenými severními větry táhlým hřbetem kopce. V údolí je také dostatečný pramen vody, který napájí potůček Chmelnici, na kterém byl ve středověku založen rozlehlý rybník, dnes již zaniklý.

Podle místní pověsti v hlohovském kostele sv. Jiljí měl při svém návratu z Říma do Prahy v roce 992 sloužit první mši na českém území sv. Vojtěch². Je to sice jen pověst, ale je písemně doložena ze 17. století.

Ve středověku je historie obce spjata se šlechtickými rody, které jí vlastnily. Hlohová byla typická poddanská vesnice, takže byla vlastněna a spravována místním zemanem, který sídlil právě na místní tvrzi. Prvním rodem, který Hlohovou vlastnil, byli Hložkové z Hlohové. Byl to zemanský rod, čili nižší šlechta, ale jeden z členů rodu Oldřich Hložek se z malé vesnice v pohraničí dokázal vypracovat až ke královskému dvoru v Praze!

Na konci 14. století Hložkové prodali Hlohovou Zdimírovi ze Sedlce, který byl také významným dvořanem krále Václava IV. Bohužel Zdimír brzy zemřel a krátce po něm i jeho syn Bušek. Takže v době husitských válek Hlohovou spravoval Jiřink z Běšin. Po husitských válkách jí opět odevzdal dědicům z rodu Sedleckých.

Po jejich vymření získal v roce 1468 Hlohovou Břeněk z Ronšperka. Byl to významný válečník, který Hlohovou využíval jako základnu pro své vojenské akce. Byl příznivcem vzdorokrále Matyáše Korvína. Spíše než proti králi Jiřímu z Poděbrad se ale angažoval

¹ Římskokatolický duchovní.

² Pražský biskup Vojtěch Slavníkovec (*asi 956 - +997) se tohoto roku 992 na žádost knížete Boleslava II. vracel z Říma do Prahy. Uctívání sv. Vojtěcha je v našem kraji velmi rozšířeno. Například v nedalekých Milavčích se také vypráví pověst o sv. Vojtěchovi. Podle ní se tudy měl vracet ze svého druhého pobytu v Římě a právě zde se dozvěděl o vyvraždění svého rodu v Libici. Mají tu i kapličku Vojtěšku s pramenem, který měl vytrysknout na místě, na kterém sv. Vojtěch odpočíval. Datace této pověsti je však chybná, protože sv. Vojtěch odešel podruhé do Říma v roce 994 a odešel odtud až v roce 996 přes Francii, Německo, a Polsko do Pruska, kde v roce 997 zemřel mučednickou smrtí. Do Čech se tedy už nevrátil.

ve válkách o nástupnictví v sousedním Bavorsku. Po skončení válek v Bavorsku Hlohovou prodal Janu II. z Roupova. Ten byl na rozdíl od něj kališník a dokonce dvořan Jiřího z Poděbrad a Vladislava II. Jagellonského. Roupovci byli panský rod (vyšší šlechta) a sídlili na svém výstavném hradě Roupově. Hlohovou v jejich době pro ně spravoval hejtman sídlící na tvrzi. V roce 1543 Roupovci prodali Hlohovou Bohuslavovi Videršpergárovi z Videršperka, který si ji zvolil za své sídlo. Za Videršpergárů došlo k velkému rozvoji Hlohové a dokonce k ní patřily i části okolních vesnic. Bohuslav byl dokonce zvolen hejtmanem Plzeňského kraje za rytířský stav. Jeho vnuci Bohuslav mladší a Kryštof, přestože byli katolíci, se zúčastnili stavovského povstání (Kryštof byl dokonce komisařem stavovského vojska). Po porážce povstání byl Kryštof odsouzen ke ztrátě veškerého majetku a Bohuslav ke ztrátě poloviny majetku. Protože předtím se o vlastnictví Hlohové dělili napůl, po konfiskaci zůstala v držení Bohuslava jen jedna čtvrtina Hlohové.

Zkonfiskovaný majetek byl prodán Maxmiliánu z Trauttmansdorfu, který později získal i zbývající část Hlohové. V majetku Trauttmansdorfů zůstala Hlohová až do konce feudalismu, sídlili ale na zámku v Horšovském Týně. Maxmilián byl totiž předním diplomatem a dvořanem u císaře Ferdinanda II. Habsburského. Podařilo se mu díky svému postavení zbohatnout na pobělohorských konfiskacích a vytvořit kolem Horšovského Týna rozsáhlé panství. Hlohová tak definitivně přestala být šlechtickým sídlem a její význam upadl. Také místní tvrz potom chátrala a část materiálu byla použita na stavbu panského dvora. Zchátral i kostel sv. Jiljí a proto jej Trauttmansdorfové³ nechali přestavět v barokním stylu. Stavba panského dvora i kostela byla samozřejmě financována z prostředků získaných z poddanských dávek a pracovních povinností místních poddaných.

Poddaným ulehčil jejich úděl patent císaře Josefa II. z roku 1781 o zrušení nevolnictví. V roce 1787 byl zrušen hřbitov při hlohovském kostele, kde se pohřbívali i zemřelí ze sousedních Hlohovic a Vránova. Poddanství a robotní břemena byla definitivně zrušena císařským zákonem z roku 1848.

Velkou změnu přinesla do kraje stavba železniční trati Praha – Plzeň – Furth in Wald, která prochází katastrem obce a na katastru obce byl postaven i ocelový most přes řeku Zubřinu. Otevřena byla v roce 1861.

V 1898 byla v Hlohové zřízena dvoutřídní škola, pro kterou byla v roce 1899 dostavěna nová budova. Ve dvou třídách se pak učilo 110 žáků! V Hlohové bylo v tomto roce 88 domů, ve kterých žilo přes 500 obyvatel převážně české národnosti a náboženství katolického.

³ Rod pocházející z rakouského Štýrska, jeho členové byly původně luteráni. Při povýšení do panského stavu ve Štýrsku v roce 1598 konvertovali ke katolické víře.

V roce 1900 byla na hlohovském katastru vybudována odbočka z hlavní železniční trasy Plzeň – Domažlice směrem na Horšovský Týn a Poběžovice.

V roce 1903 byl v obci založen Sbor dobrovolných hasičů, který měl 30 členů.

V roce 1905 napsal Alois Jirásek divadelní hru Lucerna, jejíž děj se odehrává v okolí historického hlohovského mlýna Paseka.

V roce 1913 měla Hlohová 96 domů, mlýn Paseka a strážní železniční domek, žilo zde 601 obyvatel české národnosti. V obci působil Sbor dobrovolných hasičů (39 členů), Jednota národní pošumavská (56 členů), Malorolnické domkařské sdružení (36 členů), Místní organizace české strany agrární (36 členů) a Spořicí a záložní spolek (kampelička).

V roce 1914 vypukla 1. světová válka, která Hlohovou velmi bolestně zasáhla. První světová válka si vyžádala mnoho obětí a také Hlohová ztratila dosti životů. Bylo to celkem 17 mladých mužů, kteří zde zanechali své manželky s dětmi. Z nich 16 položilo život v uniformě rakousko-uherské armády a jeden jako poručík československých legií. V roce 1922 byl odhalen na jejich památku pomník, který zdobí náves obce dodnes.

Po válce se opět začal rozvíjet společenský život v obci a v roce 1920 se začal hrát fotbal na hřišti Na Myti. Hlohovské fotbalové mužstvo tak bylo spolu se Sněhaři Domažlice a Šumavou Domažlice nejstarším týmem na okrese Domažlice a hřiště je nejstarším hřištěm na okrese, na kterém se stále hraje fotbal.

V roce 1923⁴ došlo k velkému požáru stodoly v panském dvoře, ve kterém měli uloženo své obilí i drobní domkaři z obce.

V roce 1927 se po několikaletém úsilí podařilo obec elektrifikovat a zřídit veřejné osvětlení.

V roce 1930 proletěla při své cestě ze Zhořelce do Řezna nad obcí vzducholod' „*Graf Zeppelin*.“ V tomto roce proběhlo v obci sčítání lidu, podle kterého zde žilo ve 116 domech 584 obyvatel (580 Čechů a 4 Němci). O velkém rozvoji obec svědčí to, že v obci v té době byly 3 hostince.

Ve 30. letech přišla do obce hospodářská krize a s ní také nezaměstnanost. Obec s podporou státu nezaměstnaným situaci ulehčila stavbou silnice do Osvračína. Podobně se budovala kanalizace u školy a hráze obecních rybníků.

Ve třicátých letech se začala zhoršovat mezinárodní situace a začala hrozit válka s Německem. V reakci na to Československá armáda vybudovala v roce 1936 v katastru obce železobetonovou pevnůstku, která byla součástí linie lehkého opevnění Plzeňská čára. Během mobilizace v roce 1938 se občané obce podíleli na budování drátěných

⁴ Letopisy obce Hlohové od roku 1923 (Nový Josef – kronikář) s. 47

zátarasů na této linii, přestože si tím vlastně odřezávali ústupovou cestu do vnitrozemí. Dalo by se říct, že pevnůstka byla nástupkyní někdejší středověké tvrze. Podobně smutně také dopadla – po zahájení německé okupace v roce 1939 ji Němci nechali vyhodit do povětří a betonová drť byla použita pro zpevnění jedné z polních cest.

Během okupace byla obec dvakrát obklíčena německými vojáky a pečlivě prohledána. Několik občanů pak bylo uvězněno jen proto, že si ponechali ze své vlastní úrody více, než bylo dovoleno. Další lidé byli vězněni kvůli poslechu zahraničního rozhlasu. Čtyři občané během německého věznění zahynuli. Mezi nimi byl jako první oběť války Václav Jiřík, který studoval vojenskou kadetku a na začátku okupace se pokusil odejít k zahraničnímu odboji. Bohužel byl na hranicích zadržen a uvězněn.

Obec byla osvobozena americkou armádou 6. května 1945. Ještě 8. května, ale američtí stíhači sestřelili nad obcí německou stíhačku Focke Wulf, která pak musela nouzově přistát na poli místního občana Václava Šimky. Pilota zajistili místní občané a předali ho Američanům.

Po krátké poválečné naději následovalo v padesátých letech období, kdy byli lidé nuceni vstoupit do JZD. V obci byl vybudován kulturní dům, v šedesátých letech rozšířen a v sedmdesátých letech i dětské hřiště a kanalizace. Za to vděčíme především místním občanům, kteří se účastnili tehdejších brigád.

Celkové zaostávání obce v sedmdesátých a osmdesátých letech bylo způsobeno tím, že nebyla zařazena mezi privilegované střediskové obce. Postupně pak bylo JZD, Obecní úřad i škola převedeny do Staňkova. Pak už se v obci postavila jen prodejna Jednoty, opět za pomoci místních občanů. Mladí lidé v té době odcházeli za lepšími podmínkami jinač.

Po roce 1989 se projevila v obci nespokojenost se spravováním obecních záležitostí ze Staňkova. V roce 1990 byl znovu obnoven Obecní úřad v Hlohové a znovu otevřena jednotřídní škola. Pomocí obětavosti místních občanů byla postavena nová požární zbrojnice. V obci se pak ještě podařilo vybudovat rozvod plynu a vody. V poslední době se také rozvíjí nová obytná zóna, ve které vyrostlo několik nových domků a přistěhovala se sem řada nových obyvatel, včetně mladých rodin s dětmi. To dává naději na další rozvoj obce.

Hlohovská tvrz ve středověku – vzestup šlechtického sídla

První písemná zmínka o hlohovské tvrzi je z roku 1368 a týká se výměny farářů v hlohovském kostele – místo Sigfrýda nastoupil Lev, který byl předtím farářem ve Štítarech. Tuto výměnu odsouhlasil patron kostela Jan řečený Hložec (nebo Hložek), rytíř z Hlohové. Jan je také prvním představitelem šlechtického rodu Hložků, prvních známých majitelů a obyvatelů hlohovské tvrze. Ke změnám farářů v Hlohové docházelo v té době poměrně často. V roce 1372 totiž farář Lev odchází do Semněvic a místo něj přichází jiný farář. Změnu opět odsouhlasil rytíř Jan Hložek z Hlohové. Ani tento farář však v Hlohové dlouho nevydržel. Už v roce 1373 urozený rytíř Jan z Hlohové odsouhlasil za hlohovského faráře Pertolta z Částkova, který byl zřejmě šlechtického původu a jeho vztahy s rytířem Janem byly lepší než u jeho předchůdců.

K častým změnám farářů měl rytíř Jan možná ten důvod, že faráři tehdy sloužili jako vychovatelé a učitelé šlechtických dětí a rytíř Jan měl v této oblasti velké nároky. V roce 1378 se totiž Oldřich Hložek, zřejmě syn Jana Hložka a odchovanec místních farářů se stal kaplanem na královském dvoře v Praze! Zároveň byl také farářem v nedalekých Srbicích. V roce 1379 se Oldřich Hložekna přímluvu samotného krále Václava IV. stal kanovníkem⁵ při katedrále svatého Víta v Praze!

Z téhož roku se dochoval první písemný záznam o placení daní v Čechách- berní rejstřík Plzeňského kraje. Hlohová podle něj patřila Ješkovi (zdrobnělina jména Jan) a výše zmíněnému Oldřichu Hložkovi. Z Hlohové se platila vysoká daň 8 hřiven⁶ stříbra (možná proto, že k Hlohové patřily i sousední Hlohovčice). Podle rejstříku další sousední vesnici Vránov vlastnil Herbort Hložek a spolu s ním opět Oldřich Hložek. Oldřich, Herbort a Ješek byli zřejmě synové již zemřelého rytíře Jana Hložka.

Z roku 1384 je doloženo, že patronátní právo ke kostelu v Hlohové vykonávali Oldřich Hložek a jeho bratr Otík z Hlohové. Otík tedy zřejmě byl další syn Jana z Hlohové, který ale byl v době placení daní nezletilý a proto není uveden v berní rule. Ve stejném roce Oldřich Hložek zemřel. Polovinu vsi Chříč na Kralovicku, kterou vlastnil, postoupil král Václav IV. Ješkovi z Hlohové.

V roce 1386 vládl na hlohovské tvrzi už jen Otík a patřila mu ještě v roce 1394. Někdy mezi lety 1394-1397 však Otík prodal Hlohovou Zdimírovi ze Sedlce. Hložkové pak nejspíše vymřeli a bohužel se po nich nedochovaly ani pečeť ani erb. Z předchozího je vidět, že zřejmě byli dobří hospodáři, Hlohová pod nimi prosperovala a z hlohovské tvrze dokázali ovládnout i další okolní vesnice. Kariéra Oldřicha Hložka v církevní

⁵ Kanovník, někdy též kapitulár, je duchovní (taktéž kněz) příslušející ke katedrální kapitule nebo také označení pro kněze vykonávajícího slavnostní liturgické funkce v určeném kostele. Toto označení se začalo používat v době 4. až 8. století.

⁶ Historická měna, která v období středověku měla podobu prutu nebo šíny.

hierarchii a u královského dvora svědčí o talentu a vzhledem k původu z malého venkovského rodu z pohraničí obdivuhodná!

Dalším majitelem Hlohové byl tedy Zdimír ze Sedlce. Byl oblíbencem krále Václava IV., který ho někdy lety 1382 nebo 1383 jmenoval purkrabím na Lokti, jednom z nejdůležitějších královských hradů. Zastupoval tak krále v tehdejší Loketském kraji. Tuto funkci vykonával celých 15 let. Na konci tohoto období měl ale konflikty s chebskými měšťany. Možná proto ho Václav IV. z funkce purkrabího odvolal a Zdimír si pak koupil Hlohovou jako své sídlo. Měla mu sloužit jako jakýsi výminek.

Zdimír byl velmi zbožný, o čemž svědčí jeho členství v Bratrstvu obruče a kladiva⁷ v Praze, ve kterém byl při jeho založení i jedním ze dvou kapitánů, kteří stáli v jejím čele. Svou zbožnost projevil i v Hlohové, když spolu s farářem Hodislavem v roce 1397 koupil pro faru dvůr v sousedním Osvračíně. A to je bohužel poslední písemná zmínka o Zdimírovi, takže si hlohovskou tvrz příliš neužil.

V roce 1402 totiž už patronátní právo k hlohovskému kostelu vykonával Bušek z Hlohové, zřejmě Zdimírov syn. Také on však brzy na to zemřel, protože v roce 1404 byly patrony kostela příbuzní probošta chotěšovského kláštera-Jan ze Sviňomazského Hrádku, jinak z Encovan, Sezema ze Sviňmazského Hrádku, jinak z Robčic, Černín z Chudenic a Petr z Dolní Kamenice. Byli to asi poručníci sirotků po Buškovi. Protože doba byla nejistá, zřejmě pak pro ně spravoval Hlohovou Jiřink starší z Běšin. Ten v roce 1408 daroval kostelu úrok dva a půl kopy grošů ze vsi Drslavice u Klatov za to, že farář přislíbil sloužit každou sobotu zpívanou mši. V roce 1410 Jiřink založil v hlohovském kostele oltář svatého Prokopa a dalších zemských patronů, který obdaroval 8 kopami grošů a loukami.

To však bylo ještě v době míru. Roku 1419 po smrti krále Václava IV. však propukly husitské války. Hlohová zřejmě prošla těžkými zkouškami. Šlechta v Plzeňském kraji zůstala na straně katolické a spolu s městem Plzní vytvořila plzeňský landfrýd. Hlohová se prakticky ocitla na rozhraní obou znesvářených táborů. Husité totiž ovládali nedaleké Klatovy a Domažlice. Dvakrát vtáhli i do našeho kraje, když v letech 1422 a 1429 obléhali neúspěšně Horšovský Týn. Někdy v té době zanikly menší hrady u sousedních vesnic Osvračína a Krchleba a zřejmě i Hlohová se mohla stát terčem útoku, ale místní tvrz buď nebyla dobyta a zničena nebo byla poté obnovena. S válečnými škodami možná souviselo to, že Jiřink v roce 1429 prodal plat ze vsi Drslavice, který před tím daroval hlohovskému kostelu. Před rokem 1432 postoupil Hlohovou zpět Sedleckým, pro které ji zřejmě jen spravoval.

⁷ V roce 1381 vzniká v Praze ryze česká tajná společnost, která si říká bratrstvo obruče a kladiva. Ve znaku má obruč, v níž visí kladivo. Bratrstvo sdružuje tehdejší elitu dvora krále Václava IV. (1361 – 1419) který stojí v jeho čele a chrání jej. Jako sídlo si nechávají postavit kapli Božího těla na Dobytčím trhu (dnešním Karlově náměstí). Dochovala se zakládací listina kaple, datovaná 1. dubna 1381. K základní listině je připojena i Zdimírova pečeť.

Před rokem 1450 na hlohovské tvrzi sídlila Anna z Chřínova, vdova po Sezemovi ze Sedlce s nezletilým synem Mikulášem. V tomto roce Anna koupila 6 dvorů v Hradišti a obdarovala platy z nich hlohovský kostel. V roce 1459 už Hlohovou spravoval dospělý Mikuláš ze Sedlce, který koupil 7 dvorů v sousedních Poděvousech a vzápětí zapsal své matce Anně 10 dvorů v Poděvousech a 5 ve Vránově jako její vdovské věno. Mikuláš měl zřejmě obavy o svůj život, protože předstíral, že je jeho majetek zadlužen a dal tvrz, poplužní dvůr, ves Hlohovou, podací právo ke kostelu v Hlohové, poddanské dvory v Hradišti, Vránově a Poděvousech do zástavy své matce a dalším příbuzným. Tento předstíraný dluh měl zřejmě zabránit tomu, aby v případě smrti bezdětného Mikuláše Hlohová připadla panovníkovi. V roce 1464 Mikuláš zemřel, Hlohová byla prohlášena za odúmrtí a král Jiří z Poděbrad ji chtěl darovat Břeňkovi z Ronšperka. Díky zástavě, ale Anna Hlohovou udržela. Anna vzápětí obdarovala stálým platem ze dvorů v Hradišti oltář svatého Prokopa v hlohovském kostele a dominikánský klášter v Plzni za spásu své duše a duší svého muže Sezemy, syna Mikuláše, svých rodičů a dalších příbuzných.

V roce 1468 se začal nazývat pánem na Hlohové Břeněk z Ronšperka, který Hlohovou pravděpodobně koupil od pozůstalých po Anně. Starý český panský rod Dobrohostů z Ronšperka pocházel z hradu Ronšperk u Rokycan, který byl později přejmenován na Držtku. Ve znaku měl berana a od berana byl také odvozen název rodu. V hornostředoněmeckém nářečí se totiž beran řekne Ramm. Za husitských válek byli Ronšperkové oporou plzeňského landfrýdu a císaře Zikmunda, od kterého dostali do zástavy Horšovský Týn. Ronšperkové ho byli schopni ubránit i proti husitům při obléhání v letech 1422 a 1431. Po smrti Břeňkova otce Zdeňka Kolvína z Ronšperka kolem roku 1445 jeho synové Dobrohost a Břeněk o Horšovský Týn přišli. Král Ladislav Pohrobek ho v roce 1456 vrátil pražské kapitule. Po nástupu nového krále Jiřího z Poděbrad jej Břeněk zpočátku podporoval, později ale spolu se svým starším bratrem Dobrohostem přešel na stranu králových nepřátel. Dobrohost se 28. 11. 1465 stal spoluzakladatelem odbojné Zelenohorské jednoty⁸ a stal se jejím mluvčím. V roce 1467 oba bratři jako diplomaté zastupující jednotu byli vysláni s poselstvím k papeži Pavlu II. do Říma. Po návratu z Říma si Břeněk koupil Hlohovou a začal ji využívat jako své sídlo a základnu. Katoličtí páni ale nebyli v odboji proti králi příliš úspěšní a křižácká výprava, která jim šla na pomoc, byla v bitvě u Nýrska 15. 10. 1468 drtivě poražena spojeným vojskem Klatov, Domažlic a králi věrné šlechty. V lednu 1470 proto uzavřeli s králem příměří a zapojili se do válek v sousedním Bavorsku. Proti bavorskému vévodovi Albrechtu IV. tam bojoval jeho bratr Kryštof, na jehož stranu se přidali oba Ronšperkové. Břeňkovi pak hlohovská tvrz sloužila jako základna pro jeho výpady do Bavorska. Na tvrzi tak sídlili i jeho žoldnéři, mezi nimi i jakýsi Janek z Hlohové, který je uveden na opovědném listu⁹, které poslalo tovaryšstvo 22 Kryštofových žoldnéřů 5. 11.

⁸ Jednota zelenohorská byla česká katolická opozice proti českému králi Jiřímu z Poděbrad. Byla založena na hradu Zelená Hora. Dne 28. listopadu 1465 se zde sešlo šestnáct českých předních katolických pánů, kteří založili spolek, ke kterému se záhy přidala města Plzeň, Brno, Jihlava a Znojmo.

⁹ Opovědný list-vypovězení nepřátelství.

1470 Albrechtu IV. Už v den datování listu žoldnéři vyplnili jednu vesnici v Bavorsku. Později Břeněk přešel na stranu Albrechta IV. a dostal se tak na opačnou stranu dynastických válek v Bavorsku než jeho bratr Dobrohost. V roce 1473 Břeněk koupil za husitských válek pobořený hrad Pušperk (10 km severozápadně od Klatov). Hrad opravoval, ale žil dále na hlohovské tvrzi. Pušperk mu ale dobylo a pobořilo vojsko kališnických měst Klatov a Sušice. Také Hlohová se mohla stát cílem útoků Břeňkových nepřátel, ale doklady o tom chybí. 31. 3. 1475 došlo ke smíru mezi Albrechtem IV. a jeho bratrem Kryštofem. V návaznosti na to Albrecht vyzval Břeňka, aby dodržel sjednaný mír. V bavorském archívu se dochovala Břeňkova odpověď, kterou napsal 25. 4. 1475 na hlohovské tvrzi. Uvádí v ní, že *dodrží dojednaný klid zbraní, ale nemůže ručit za své dvě rotu pěších, které operují za hranicemi a o uzavření příměří zatím nevědí*. Svůj slib ale asi úplně neplnil, protože počátkem roku 1476 s ním osobně mluvil nový král Vladislav II. Jagellonský, kterému opět slíbil příměří dodržovat. Potom musel zřejmě pro dluhy Hlohovou prodat a odstěhoval se na Moravu, která v té době byla pod vládou Vladislavova protivníka Matyáše Korvína.

V roce 1482 už je poprvé uváděn jako majitel Hlohové Jan II. z Roupova. Sídlil však na svém hradě v Roupově a Hlohovou pro něj z místní tvrze spravoval jen jeho hejtman. Z Roupova to koneckonců nebylo do Hlohové daleko – hrad stál 7 km jihozápadně od Přestic. Jan II. byl kališník a věrný příznivec králů Jiřího z Poděbrad i Vladislava II. Jagellonského. V roce 1476 se mu podařilo v Praze odvrátit nebezpečnou vzpouru proti králi, a za to se stal královským hofmistrem. Asi i díky podpoře krále získal řadu panství, mezi nimi i Hlohovou. Dosáhl také povýšení svého rodu do panského stavu¹⁰. Janu II. a později i jeho synu Janu III. se podařilo získat významné funkce u dvora, ale o Hlohové z jejich doby nemáme žádné zprávy. V roce 1543, po smrti Jana III. jeho synové Hlohovou prodali.

¹⁰ Česká šlechta se v té době dělila jen na dva stavy-nižší (rytířský stav-zemani a vladykové) a vyšší-panský stav.

Přebělohorský vrchol slávy

Jak už bylo zmíněno výše, synové Jana III. Hlohovou prodali v roce 1543 jistému rytíři Bohuslavovi Videršpergárovi z Videršperka. Tento rod přišel do Čech okolo roku 1483 ze Saska, ale brzy se počestil. Brzy se rozdělil na dvě větve a Bohuslav byl členem druhé „hlohovské“ větve. Proto se Bohuslav v Hlohové usídlil a tvrzí tak obnovil slávu šlechtického sídla. Bohuslav byl také velmi zdatný hospodář a se svou ženou Annou z Merklína získali ještě několik dalších vesnic a statků. Byl úspěšný i politicky, býval totiž hejtmanem Plzeňského kraje za rytířský stav. Hejtmanství v té době nemělo stálé sídlo, proto se hlohovská tvrz na čas zřejmě stala centrem celého kraje! Bohuslavovi zřejmě pýcha hejtmanského úřadu stoupla do hlavy, protože v roce 1560 napadl jednoho z klatovských radních a sekal a bodal ho kordem. V té době už ale sídlil na tvrzí v nedalekém Pteníně, kterou si koupil a renesančně přestavěl.

Okolo roku 1577 Bohuslav zemřel. Hlohovou spolu s Dolní Kamenicí po něm zdědil nejstarší syn Jan starší z Videršperka. Ten v roce 1592 koupil polovinu Chlumčan s tvrzí a dvorem, ale i nadále se psal „seděním na Hlohové“, takže se do Chlumčan nepřestěhoval. V roce 1603 platil Jan daně za 35 poddaných, 5 komínů, ovčáckého mistra, dvou ovčáckých pacholků a 4 mlýnských kol. Jan hlohovskou tvrz renesančně upravil a žil na ní až do své smrti v roce 1606. Pochován je v hlohovském kostele, kde se dochoval jeho náhrobek s erbem Videršpergarů s nápisem: *„Letha Panie 1606 vmrzel vrozeni pan Ian neistarssi Widerssperger z Widerssperkv a na Lohowi gehozto dvssi pan Boh rac milostiw biti“*¹¹

Dědictví si rozdělili jeho příbuzní, patrně synové. Podle rodokmenu Videršpergarů měl mít čtyři syny Bohuslava ml., Milotu, Martina a Jindřicha. Polovinu Hlohové získal Bohuslav mladší, druhou zdědil Milota, Jindřich získal Bílý Mlýn u Staňkova a Martin dostal Dolní Kamenici, kterou pak zřejmě prodal svému bratranci Kryštofu Videršpergárovi.

V roce 1615 se dělal soupis majetku pro výběr daní a podle něho Bohuslav ml. vlastnil 5 poddaných a 2 mlýnská kola v Hlohové, Milota vlastnil 6 poddaných v Hlohové, Jindřich 2 poddané a 2 mlýnská kola v Bílém Mlýně a Kryštof 11 poddaných a 2 mlýnská kola v Dolní Kamenici. Někdy po roce 1615 Milota prodal svou polovinu Hlohové Kryštofovi a sám pak vlastnil Mezholezy.

V letech 1618 – 1620 probíhalo České stavovské povstání. Videršpergarové byli sice katolický rod, ale sedm jeho členů z hlohovské větve se povstání aktivně zúčastnilo. Kromě obou spolujednatelů Hlohové Bohuslava mladšího a Kryštofa, to byli Bohuslavovi bratři Milota, Martin a Jindřich, Kryštofův bratr Bohuslav z Ptenína a jejich bratranec

¹¹V roce 1606 zemřel urozený pan Jan nejstarší Videršpergar z Videršperka a na Hlohové, jehož duši pán Bůh rač milostiv býti. Je to krásná ukázka tehdejší psané čestiny.

In: Hrádek Lacembok a tvrz Hlohová u Staňkova (M. Novobilský, P. Rožmberský) s. 26

Jan z Úsilova. Kryštof to ve stavovském vojsku dotáhl dokonce na komisaře! 8. listopadu 1620 bohužel bitvou na Bílé hoře povstání skončilo porážkou. V roce 1621 bylo Horšovskotýnsko obsazeno a vydrancováno císařským a bavorským vojskem. Větší pohroma měla pro majitele Hlohové ještě přijít.

V roce 1622 exekuční komise pod vedením knížete Lichtenštejna odsoudila za účast ve stavovském povstání Kryštofa Videršpergára ke ztrátě všeho majetku a Bohuslava ml. ke ztrátě poloviny majetku. Jeho část Hlohové měla být prodána a polovina sumy mu měla být ponechána. Podobně dopadli i ostatní odbojní Videršpergarové.

Bohuslavovu polovinu Hlohové se pokusila zachránit jeho žena Anna tím, že jí koupila. Kvůli finančním potížím ji už v roce 1626 musela prodat Anně Alžbětě Příchovské, provdané Černínové. Při prodeji si vymínila právo Videršpergarů na pohřbívání v hlohovském kostele, což se dělo až do roku 1757, kdy hlohovská větev Videršpergarů vymřela.

Videršpergarové byli poslední majitelé hlohovské tvrze z řad rytířů a také poslední rod, který zde sídlil. Jak je vidět z práva pohřbívání, vztah k Hlohové si udrželi i poté co jim byla odejmuta císařskou exekucí. V jejich době dosáhla Hlohová největšího rozkvětu a slávy. Jan starší se stal krajským hejtmanem a Kryštof komisařem ve stavovském vojsku. Hlohovskou tvrz zřejmě renesančně přestavěli, po nešťastné Bílé hoře, však upadá význam tohoto sídla.

Období po Bílé hoře - úpadek do bezvýznamnosti

V roce 1624 byl Kryštofův majetek – polovina Hlohové, Dolní Kamenice a Poděvousy prodán hraběti Maxmiliánu z Trauttmansdorfu. Byl to jeden z nejvýznamnějších představitelů vítězné katolické strany. Rod Trauttmansdorffů pocházel z rakouského Štýrska, jeho členové byly původně luteráni, ale v roce 1598 konvertovali ke katolické víře. Maxmilián začal svou kariéru jako voják – byl rytmistrem v Uhrách a nakonec se vydal na dráhu diplomata. Byl říšským dvorním radou císaře Rudolfa II., říšským dvorním komorním radou a tajným radou za císaře Matyáše a nejvyšším hofmistrem císařovny Anny. Maxmilián se jako císařský diplomat velmi prosadil, protože dokázal získat spojenece proti českým stavům a ovlivnit tak výsledek české války. Byl také první svého rodu, který získal domovské právo v Čechách a za svou pomoc císaři byl odměněn povýšením do českého panského stavu.

V roce 1625 koupila Bohuslavovu polovinu jeho žena Anna Videršpergárová, ale kvůli finančním potížím ji roku 1626 musela prodat Anně Alžbětě Příchovské. V roce 1629 Maxmilián z Trauttmansdorfu koupil od Anny Alžběty i druhou polovinu Hlohové – tvrz tak přestala sloužit jako panské sídlo a význam Hlohové poklesl, protože byla jen jednou z mnoha vesnic rozsáhlého horšovskotýnského panství. Hlohová zůstala v majetku Trauttmansdorffů až do konce feudalismu.

Maxmilián z Trauttmansdorfu v letech 1634 – 1650 vykonával funkci prezidenta císařské rady. Roku 1637 nový císař Ferdinand III. jmenoval Maxmiliána nejvyšším hofmistrem císařského dvora ve Vídni – byl považován za nejvlivnějšího muže stojícího nad všemi stranami. V roce 1645 se stal nejvyšším zemským maršálkem a místodržícím království nejstarší syn Maxmiliána z Trauttmansdorfu Adam Matyáš.

Dne 24. 10. 1648 se Maxmilián z Trauttmansdorfu podílel na dojednání vestfálského míru, jímž skončila třicetiletá válka. Na zámku v Horšovském Týně se dodnes uchovává husí brk, jímž byla smlouva podepsána. V roce 1650 zřejmě Maxmilián zemřel a jeho panství tak zdědil jeho syn Adam Matyáš. V roce 1678 Adam Matyáš Trauttmansdorff koupil s Hlohovou sousedící panství Bílý Mlýn od Jiřího Bohuslava Schlafmanna z Hemerlesu za 6000 zlatých. Na jaře roku 1680 vypuklo na týnském panství nevolnické povstání. Sedláci z okolních vesnic vyslali poselstvo k císaři a dne 26. 3 se sešli poddaní před městskými hradbami. Na rebelující sedláky zaútočili císařští vojáci pod velením Kryštofa Viléma Haranta z Polžic a Bezdrůžic. Potyčka se obešla bez obětí na životech, ale bylo uvězněno 24 poddaných. Škody vyčíslené vrchností spojené s povstáním museli sedláci sami zaplatit. Jestli se povstání účastnili i hlohovští sedláci není známo.

V roce 1684 zemřel Adam Matyáš z Trauttmansdorfu a Horšovský Týn a Hlohovou po něm zdědil jeho syn, nejvyšší císařský maršálek Rudolf Vilém. Ten však už v roce 1689 zemřel a panství po něm zřejmě spravovala vdova Anna Marie rozená z Lichtenštejnu a strýc Zikmund Ludvík.

Po dovršení plnoletosti se ujal vlády jediný Rudolfův syn Jan Josef, jehož manželkou byla Marie Terezie, hraběnka Paarová. Ale o panství se zřejmě příliš nestaral, protože když v roce 1708 město Horšovský Týn vyhořelo, ani ho nenavštívil.

V roce 1713 Jan Josef z Trattmansdorfu umírá a panství tak prozatímně spravovala vdova Marie Terezie s Adamem Kryštofem z Trauttmansdorfu. Panství se pak ujal Janův syn František Norbert, po dovršení plnoletosti. O panství se staral lépe než jeho otec.

Hlohovská tvrz však nadále využívána nebyla a zřejmě chátrala. Naopak nedaleký kostel svatého Jiljí byl v letech 1764-1766 zcela přestavěn v barokním stylu. Při přestavbě mohl být použit i materiál z tvrze.

Podobně byl v sousedství tvrze a kostela vystavěn rozsáhlý panský dvůr s barokní sýpkou. I na tyto stavby byl použit materiál z tvrze. Při opravě obytného stavení v panském dvoře vyhořelého v 90. letech minulého století byly ve zdivu nalezeny kamenné kvádry včetně části gotického portálu pocházející zcela zřejmě z místní tvrze. Tvrz tak zřejmě v éře Trauttmansdorfů zcela zanikla.

V roce 1770 se v Horšovském Týně u Trauttmansdorfů zastavil císař Josef II. To už je vlastně předzvěst nové doby, protože v roce 1781 císař vydal patent o zrušení tuhého poddanství, což mělo velký vliv na venkovské obyvatelstvo. Tím totiž byla výrazně omezena moc šlechty nad poddanými. Projevilo se to i tím, že v následující době bylo tvrziště postupně zastavěno několika venkovskými usedlostmi. Na mapě stabilního katastru z roku 1838 je tvrziště ještě dobře patrné, ale na místě bývalé tvrze stojí jen dřevěné stavby. Za to část vnějšího příkopu už je zřejmě zasypána a na jeho místě stojí dva zděné domky. Kolem roku 1830 byla na tvrzišti objevena studna, kterou místní hospodář vyčistil. Přitom v ní bylo nalezeno množství zbraní a šípů, zřejmě doklad středověkých bojů o tvrz, snad z doby husitských válek nebo Břeňka z Ronšperka.

Hostinec Na Vyšehradě - nový vzestup a nový úpadek tvrziště

Vzestup venkovského obyvatelstva v 19. století se projevil v roce 1884 založením hostince na bývalém tvrzišti. Při stavbě lednice pro tento hostinec v severovýchodní části tvrziště bylo objeveno sklepení s klenutými stropy. Sklepení v dnešní době je stále funkční, ale klenby jsou nahrazeny cihlovými. Sklepy jsou částečně zahlobbeny do skály a v jedné ze stěn je zazděný vchod do dalších prostor, na které podle pověsti navazuje podzemní chodba.

Hostinec zřejmě dobře prosperoval, a tak v letech 1903-1904 staré stavení bylo rozbouráno a na místě, kde stával hlavní palác tvrze, vystavěli nový cihlový hostinec Na Vyšehradě¹². Při jeho stavbě byly rovněž objeveny rozsáhlé sklepní prostory. Sklepy byly suché a velmi hluboké, měly asi šest velkých klenutí. Z bezpečnostních důvodů však byly zasypány popelem.

Hostinec byl střediskem vesnického společenského života. V roce 1903 byl zde založen Sbor dobrovolných hasičů, hrálo se zde ochotnické divadlo a pořádaly tancovačky. Hasiči zde měli vymezenou svoji vlastní místnost, kde mohli hrát ochotnické divadlo. K chlazení piva se dále používala už výše zmíněná lednice a dle vzpomínek pamětníků pivo z ní bylo dobře chlazené a tedy dobré. Později vznikl ve vsi další hostinec a došlo mezi nimi k velké rivalitě, obyvatelstvo se rozdělilo na dvě skupiny, sedláci nadále chodili do hostince na tvrzišti a méně majetní chalupníci a námezdní dělníci do nově vzniklého hostince. Za první republiky se tato rivalita projevila i politicky, protože v hostinci na tvrzišti se soustřeďovali příznivci republikánské strany (agrární), kdežto v dolní hospodě se scházeli sociální demokraté. Tyto dvě strany soupeřily o moc v obci.

Podle vzpomínek mého dědečka byl majitelem hostince Na Vyšehradě pan Peteřík, který měl se svou ženou dvě děti - syna a dceru. Pozemek zřejmě odkoupil od Trauttmansdorffů a postavil tu vlastní hostinec s hospodářstvím. Vlastnil i několik hektarů polí, koně, které potřeboval na práci na poli a krávy, zřejmě k vlastní obživě. Byl velký vlastenec, protože svou hospodu pojmenoval Na Vyšehradě a štít ozdobil husitským kalichem. Kalich a název hospody je vidět na průčelí domu dodnes. Po jeho smrti hospodu i hospodářství zdědil jeho syn. Ten se nikdy neoženil, a protože byl sám, musel se věnovat především hospodářství, a proto hostinec postupně přestal provozovat. V době nástupu komunismu už byla v obci stejně povolena jen jedna hospoda a ani soukromé hospodaření nebylo dovoleno. Pan Peteřík pak pracoval jako skladník v JZD. Protože zemřel svobodný, bývalý hostinec tak zdědila jeho sestra, která ho prodala JZD Hlohová. To přestavělo hostinec na bytové jednotky, ve kterých od 70.

¹² Dnes již slouží jako obytný dům, rozdělený na dvě části. Č. p. 1 patří zaměstnanci bývalého JZD a č. p. 2 AGRU Staňkov (bývalé JZD Radbuza Staňkov)

let minulého století ubytovávalo své zaměstnance. Později si někteří z nich odkoupili obytný domek na tvrzišti a také přední část bývalého hostince.

Dnešní stav tvrziště

Bohužel noví obyvatelé tvrziště většinou přišli z daleka a neměli k obci ani k svému obydlí žádný dobrý vztah. Stav se ještě zhoršil, když bylo JZD Hlohová přičleněno k JZD Radbuza Staňkov¹³ a ani majitel nemovitosti neměl k místu blízký vztah. Stavby na tvrzišti tak chátraly a jeden z příkopů obyvatelé používali dokonce jako skládku. Později si někteří z nájemníků odkoupili některé ze staveb do svého vlastnictví a snaží se o ně starat, ale nízké výdělky v zemědělství jim toho mnoho neumožňují. Většina areálu ve vlastnictví AGRO Staňkov (tak se JZD Radbuza přejmenovalo) nadále chátrá. Stav tvrziště působí velmi depresivně a je velmi vzdálen od bývalé slávy.

Ve středověku byla tvrz tvořena palácem na jižní straně a dalšími stavbami včetně černé kuchyně a věžovitě brány na severní straně. Areál mezi nimi měl přibližně kruhový tvar a byl obehnan hradbou a dvěma mohutnými příkopy oddělenými valem s dřevěnou palisádou na vrcholu. Historici dokonce říkají, že hlohovská tvrz by se dala považovat za malý hrádek.

Z výše popsaného se však toho do dneška příliš nedochovalo. Ze staveb zbyly jen výše uvedená sklepení pod domkem na severní straně a pod bývalým hostincem na jižní straně. Hostinec stojí na místě někdejšího paláce a v jeho jihozápadním nároží se dochoval zbytek středověkého kamenného zdiva. Na nádvoří se ještě dochovala velmi hluboká studna hloubená ve skále, která však trpí nedostatkem vody. Na západní a severní straně se dochoval mohutný vnější příkop. Část ho slouží jako zahrada, část je zarostlá náletovými dřevinami a křovím. Na severu je jeho část upravena na rybníček zadržující dešťovou vodu. Vnitřní příkop se dochoval jen na jihu, kde dříve sloužil jako zahrada, ale nyní je také hustě zarostlý náletovými dřevinami.

¹³ Dnes již AGRO Staňkov.

ZÁVĚR

Co říci o tvrzi závěrem? Snad tohle - z těch stran, kde jsou příkopy zarostlé, připomíná tvrziště zakletý zámek z pohádky O šípkové Růžence. Doufám, že se někdy v budoucnu najde majitel, který areál znovu pozdvihne, protože dnešní stav je zřejmě jeden z nejhorších v dlouhé historii. Právě historie, která byla plná vzestupů a pádů snad dává trochu naděje, že dojde znovu ke zvratu a novému vzestupu. Můj názor je, že by si místní lidé měli alespoň více vážit zbytků příkopů a valů, vždyť jejich předkům mohli ve válečných dobách zachránit i život.

A teď ještě k mojí seminární práci. Na ní se mi zdálo asi nejtěžší vůbec si zvolit nějaké vhodné téma a pak uspořádat informace získané z různých zdrojů dohromady. Mým hlavním cílem bylo čtenářům objasnit a sepsat zajímavou část historie obce Hlohová a přinést tak nový pohled na její historii. Čtenářům jsem chtěla ukázat, že i když je vesnice malá, neznamená to, že je chudá na historii. Myslím si, že jsem téma moc neroztahovala a psala jen důležité věci a body, které se mi zdály vhodné, abych čtenáře nenudila.

Se psaním seminární práce nemám žádné zkušenosti, ale snažila jsem se své nové poznatky a zkušenosti stručně sepsat a samozřejmě věnovat práci co nejvíce času. Myslím si, že moje bádání mi dalo hodně, například tím, že mám o obci teď úplně jiné informace, než jsem měla dosud. Doufám, že čtenářům se bude moje práce líbit a že se dozví zase něco nového.

Na úplný závěr bych ještě chtěla poděkovat celé své rodině, která mě velice podporovala a dokázala mě i obohatit o v literatuře neuvedené informace. Velké díky patří mému strýci, který mě uvedl do celé historie obce a tvrze a pomohl mi se sháněním literatury. Velmi také děkuji mému dědečkovi, který slávu hostince Na Vyšehradě v době první republiky zažil ještě jako dítě, ale nakonec si dokázal vzpomenout a jeho vzpomínky a vyprávění o životě lidí v naší obci mi umožnily dokončit celou kapitolu.

Prameny a literatura:

Prameny:

Kronika obce Hlohová 922-1922

PRINCL, V. – NOVÝ, J. *Letopisy obce Hlohové od r. 1923*

Použitá literatura:

JÁNSKÝ, J. Dobrohostové z Ronšperka s na Poběžovicích, rod erbu berana. – Nakladatelství Českého lesa v Domažlicích. 2013. 407 s.

NOVOBILSKÝ, M. – ROŽMBERSKÝ, P. Hrádek Lacembok a tvrz Hlohová u Staňkova. – Nakladatelství České hrady. 2. vyd. Plzeň, Plzeň, 2004. 32 s.

KAREL, T. – KRČMÁŘ, L. Panská sídla západních Čech. – Nakladatelství Vlastimila Rady 10, 1. vyd. České Budějovice, 2006. 327 s.

Internetové zdroje a zdroje fotografií (obrázků):

<http://www.kralovskyrad.cz/historie-radu/>

[https://cs.wikipedia.org/w/index.php?title=Jednota zelenohorsk%C3%A1&oldid=12985173](https://cs.wikipedia.org/w/index.php?title=Jednota_zelenohorsk%C3%A1&oldid=12985173) (trvalý odkaz)

<http://www.cuzk.cz/>

<http://nahlizenidokn.cuzk.cz/VyberKatastrMapa.aspx>

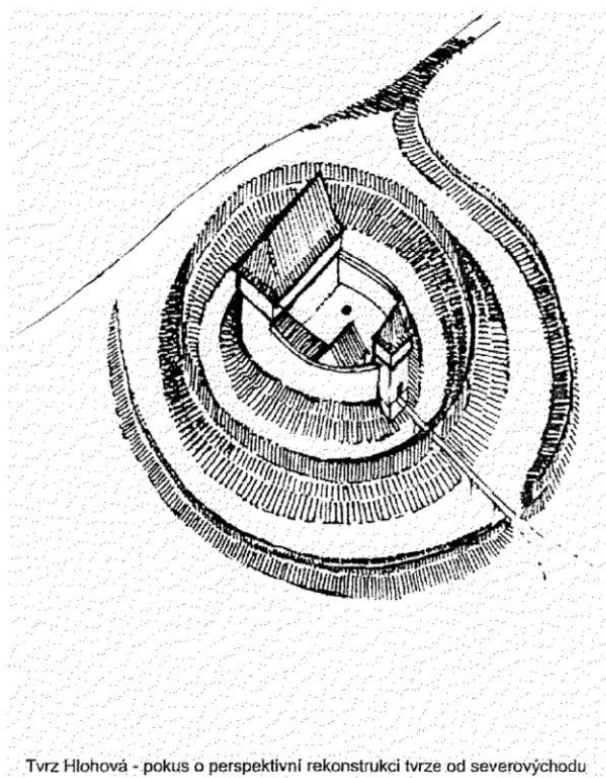
Fotografie:

Většina fotografií pochází z mého vlastního zdroje.

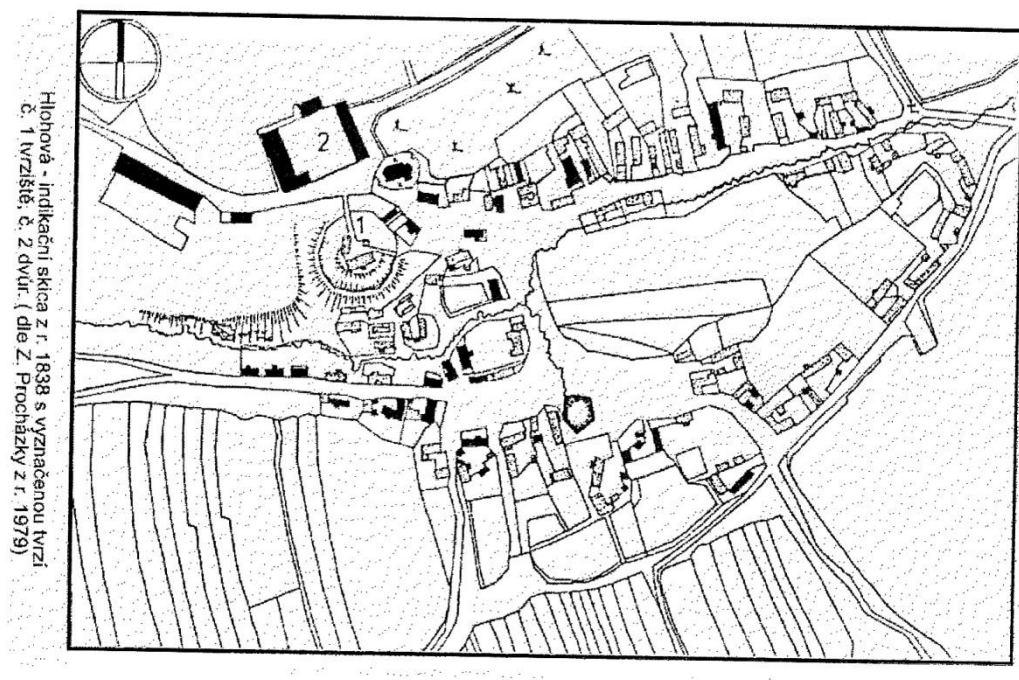
OBRAZOVÁ PŘÍLOHA:

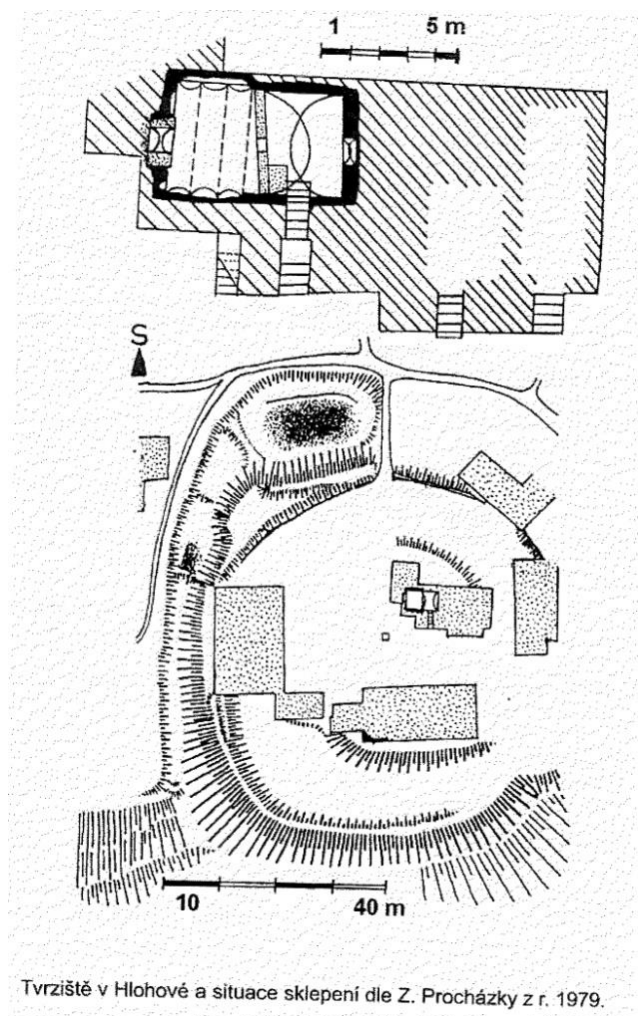
Obrázek č. 1.: Mapka okolí Hlohové se zakreslením stezky Po stopách Jiráskovy Lucerny (průvodce naučnou stezkou Po stopách Jiráskovy Lucerny)

Obrázek č. 2. : Rekonstrukce středověké podoby tvrže podle Hrádek Lacembok a tvrz Hlohová u Staňkova (M. Novobilský, P. Rožmberský)

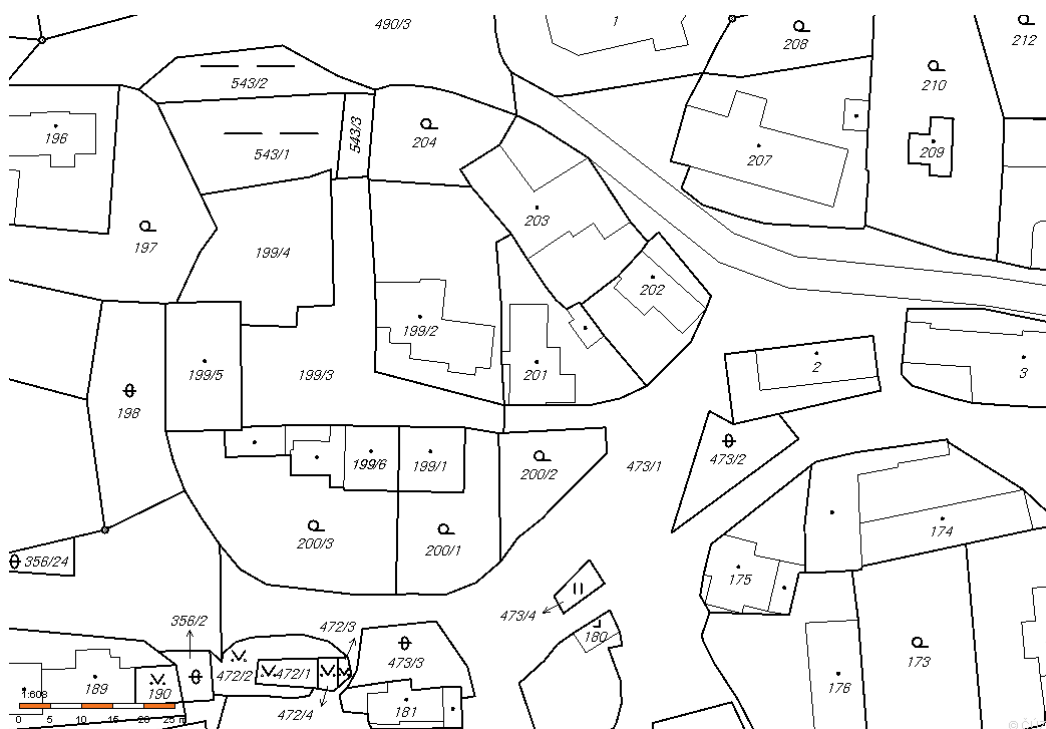

Obrázek č. 3.: Mapka obce Hlohová z roku 1838 (Hrádek Lacembok a tvrz Hlohová u Staňkova).

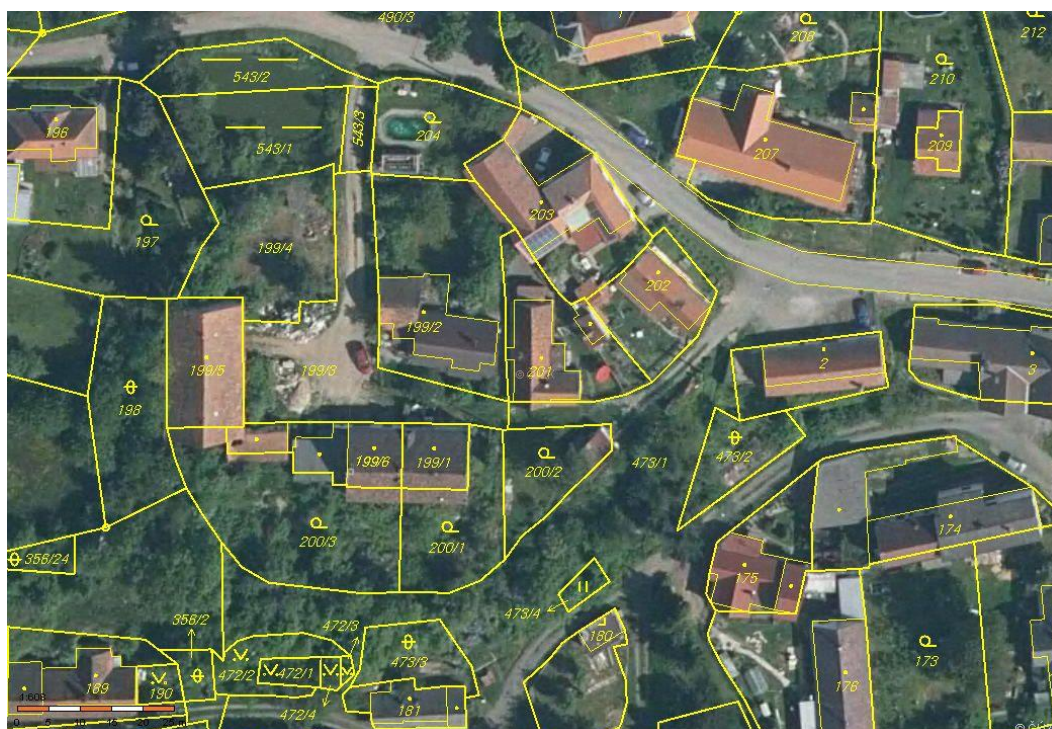

Tvrziště v Hlohové a situace sklepení dle Z. Procházky z r. 1979.

Obrázek č. 4.: Náčrt sklepení a stavu tvrziště z roku 1979 (Hrádek Lacembok a tvrz Hlohová u Staňkova).

Obrázek č. 5.: Katastrální mapa současného stavu tvrziště (viz <http://nahlizeniidokn.cuzk.cz/VyberKatastrMapa.aspx>).

Obrázek č. 6.: Průmět katastrální mapy do leteckého snímku (viz <http://nahlizeniidokn.cuzk.cz/VyberKatastrMapa.aspx>).

Obrázek č. 7.: Celkový pohled na Hlohovou (vlastní foto).

Obrázek č. 8.: Pohled na bývalý hostinec od východu (vlastní foto).

Obrázek č. 9.: Detail štítu s dochovaným nápisem a kalichem na vrcholu (vlastní foto).

Obrázek č. 10.: Pohled na bývalý hostinec od jihovýchodu z údolí potoka Chmelnice (vlastní foto).

Obrázek č. 11. : Pohled od jihozápadu z valu mezi vnitřním a vnějším příkopem (vlastní foto).

Obrázek č. 12.: Pohled od jihozápadu na vnější příkop (vlastní foto).

Obrázek č. 13.: Další pohled od jihozápadu na vzrostlý dub ve vnějším příkopu (vlastní foto).

Obrázek č. 14.: Pohled od západu přes zarostlý vnější příkop na stodolu postavenou na zasypaném vnitřním příkopu (vlastní foto).

Obrázek č. 15.: Rybníček v severní části vnějšího příkopu (vlastní foto).

Obrázek č. 16.: Vjezd do tvrziště od severu (vlastní foto).

Obrázek č. 17.: Zahrada v severozápadní části vnitřního příkopu (vlastní foto).

Obrázek č. 18.: Vjezd do panského dvora v severním sousedství tvrze (vlastní foto).

Obrázek č. 19.: Barokní sýpka v panském dvoře (vlastní foto).

Obrázek č. 20.: Barokní kostel sv. Jiljí na severovýchod od tvrze (vlastní foto).

Obrázek č. 21.: Informační tabule stezky Po stopách Jiráskovy Lucerny před kostelem, která popisuje historii obce a tvrze (vlastní foto).